

У широких масштабах бібліотечний процес у всі часи і у всіх країнах супроводжується ліквідацією одних бібліотек та одночасним створенням інших. Зрозуміло, що цей процес неможливий без перерозподілу літератури між різними бібліотеками. Функції такого перерозподілу й покликані виконувати обмінні фонди книгозбірень. Від того, як поставлено їхню роботу, наскільки широким є коло бібліотек, які співпрацюють з цими фондами, залежить повнота та якість їхнього комплектування, а відтак авторитет і роль бібліотек у суспільстві.

Часто доводиться чути, що до ОРФ надходять здебільшого документи за минулі роки, морально застарілі, фізично зношені – нікому не потрібна „макулатура”, що бібліотеки літературу, яка користується попитом, не будуть передавати до цих фондів. Такі уявлення є помилковими, адже, як можна переконатися з наведених нами прикладів різноманітних джерел надходження документів, обмінні фонди необхідні завжди, будь-яка бібліотека чи установа можуть знайти в них потрібні документи, у т. ч. на сучасних електронних носіях, які будуть корисними ще багато років. Зростає інтерес навіть до так би мовити „застарілих” видань як до історичних документів минулої доби. Їх охоче беруть для комплектування своїх фондів музеї, спеціалізовані бібліотеки, наукові установи. Вони цікаві як у плані історичної реконструкції реалій минулих епох, так і типологічного складу бібліотечних фондів 1950-1980-х років [5; 6].

Отже, можна зробити висновок, що обмінні фонди виконуватимуть свої зовні малопомітні, але дуже важливі

й корисні суспільні функції до тих пір, доки існуватимуть бібліотеки, бібліотеки ж діятимуть доти, поки існує людство і потреба в знаннях, акумульованих в друкованому слові, інших носіях інформації.

Список використаної літератури

1. Про використання книжкових фондів бібліотек: Постанова Ради міністрів СРСР від 5 січ. 1959 р. // Довідник бібліотекаря. – Х., 1977. – С. 35.
2. Закон України «Про бібліотеки і бібліотечну справу»: (Станом на 20 лип. 2000 р.): Офіційне вид. – К.: Парлам. вид-во, 2000. – 23 с.
3. Інструкція “Про організацію та порядок обміну, перерозподілу і розповсюдження документів серед бібліотек України через систему обмінних фондів”: Затв. наказом М-ва культури і мистецтв України 23.03.2005 р. № 152; Зареєстровано в М-ві юстиції України 30.03.2005 р. за № 347/10627 // Документні ресурси бібліотек: (Законодавчі, інструктивно-регламентуючі та метод. матеріали). – К., 2005. – С. 75-81.
4. Соляник А.А. Система документопостачання бібліотечних фондів: закономірності розвитку: Монографія – Х.: ХДАК, 2005. – 229 с.
5. Петрусенко Т.В. Обменно-резервные фонды библиотек как национальный информационный ресурс // Науч. и техн. б-ки. – 2001. – № 7. – С. 39-46.
6. Петрусенко Т.В., Романов А.П. Книгообмен в информационном обществе: реалии и перспективы // Науч. и техн. б-ки. – 2004. – № 2. – С. 48-51.
7. Діяльність обмінно-резервних фондів бібліотек України у 1999–2001 рр. / М-во культури і мистецтв України. НІБ України. – К., 2003. – 8 с.
8. Діяльність обмінно-резервних фондів бібліотек України у 2000–2004 рр. / М-во культури і мистецтв України. НІБ України. – К., 2006. – 8 с.

ЧИТАЧІ ПРО НАЦІОНАЛЬНУ ПАРЛАМЕНТСЬКУ

Я залюблена у творчу атмосферу цієї бібліотеки, наповнену мудрістю та багатоголоссям віків, роздумами про сутність буття та вічними пошуками істини.

Складну працю розуму дуже полегшують доброзичливість, шляхетність, інтелігентність, високий професіоналізм працівників бібліотеки.

Зрештою, тут мої рідне Слово, моя Мова, моя Країна, мої Друзі, мої Колеги, мої Книги!

Зі щирішими побажаннями подальших творчих здобутків ваш постійний читач –

Любов Іванівна Зеліско, канд. пед. наук, доцент кафедри релігієзнавства і культурології філософського факультету Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника.

Національна парламентська бібліотека України – це храм культури України й світу.

Цікавими для мене як славіста були ювілейні вечори, присвячені Дням слов'янської писемності і культури, в яких довелося брати участь. Бібліотечні фонди відділу літератури іноземними мовами і творча допомога працівників відділу обслуговування сприяли моїм науковим дослідженням у галузі славістики, болгаристики, комплексного дослідження художньої культури слов'ян ХХ ст., написанню магістерських робіт майбутніх славістів – студентів Київського славістичного університету. Адже без культури нема особистості, немає нації, немає держави.

Відповідальний секретар Українського комітету славістів НАН України Вікторія Захаржевська.

З Національною парламентською бібліотекою України у мене пов'язані найкращі роки і спогади.

В залі № 2 я мав звичне місце, де писав курсові, дипломні роботи, кандидатську дисертацію, понад десять документальних повістей, монографій, наукових публікацій; там само завершував працю над докторською дисертацією. Бібліотекою користувався і мій син – нині кандидат технічних наук.

З роками змінювалися бібліотечні кадри, але високий професіоналізм, почуття поваги до читача в цих стінах залишаються незмінними.

Ювіляру найкращі побажання і найщиріші вітання.

Доктор історичних наук, генерал-лейтенант А.В.Русак

За науковим визначенням, організація – це група, що складається з більш ніж двох осіб, які об'єдналися для досягнення певної мети. Відомо науці й те, що довголіття організації забезпечують особистості. Тому відповіддю на традиційне запитання: „Як організації вдається існувати так довго?” лежить на поверхні: завдяки особистостям, котрі працюють у ній. І тому довголіття головного інформаційного й духовного центру України, яким є сьогодні Національна парламентська бібліотека України, пояснюється складом особистостей, які там працюють і зберігають ті духовні принципи, що були закладені її засновниками.

З нагоди 140-річчя від дня заснування Національного Духовного центру України хочеться побажати єдиного – ВІЧНОСТІ!

З повагою, постійний читач, кандидат економічних наук М. Головін.